

Sognebladet

Vor Frue kirke i Slagelse

December 2019 * Nr. 18

***"Lad, og himle, duggen falde,
læsk den tørre jord på ny;
send som regn, der kvæger alle,
den retfærdige fra sky."***

Så poetisk gengiver H. Kejser (1868-1916) Israels længsel efter Guds løfters opfyldelse (Es.45,8). Løfter om Messias. Løfter om Israels frelse...

LÆNGSEL...

... må være et af nøgleordene, som gerne burde ledsage os igennem Adventstiden. Af og til udfordrer jeg mig selv med en ganske enkel øvelse: at prøve at lave mig en liste over mine længsler, at prøve at påpege top10-listen iblandt dem og at se på, hvordan hver enkelt af dem bevæger mig; hvilke af dem kommer mest som et hjertets råb, og hvilke af dem appellerer til mig som nogle umiddelbare behov. Denne øvelse er god for mig. Af og til fanger jeg mig i, at det ikke er det højeste gode, den Gud, jeg tror på, der står øverst på min top10 liste blandt mine længsler. Heldigvis sker det kun af og til, men den nævnte øvelse hjælper mig med at få det rettet op. Den rettelse er ikke noget, man kan klare ved et tilstrækkeligt insisterende imperativ: "Nå, din gamle, husk på, at du skal have Gud som din største længsels mål!", og så er det sket. Nej, den rettelse virker ikke sådan. Det er ikke nok med at anvende kommandoer, som under en militærøvelse. Den rettelse går ud på, at jeg i bønner søger afklaringen på mine prioriteringer og af Guds nåde bliver ledt hen til det sted i mit hjerte, hvor alt kommer på sin plads.

Gud som den største længsels mål

Hvorfor bør man egentligt længes efter Gud? Han er jo alle vegne. Også hos mig her og nu, selvom jeg ikke skænker Ham nogen som helst form for opmærksomhed. Hvorfor bør Advent være en længselsfuld periode? Vi lever jo i en tid, hvor den ventede Guds Søn allerede er født. Og ved Helligånden – ved sin fødsel og alle de øvrige mysterier – har allerede fornyet jordens skikkelse.

Sandheden ved længslen efter Gud er den, at jo mere man erfarer Hans nærvær, jo mere længes man efter Ham. Lidt på en tilsvarende måde, som to elskende, som aldrig har nok af hinanden. Det interessante i den forbindelse er, at Gud altid nærer den intense længsel efter os. Ikke blot efter nogle udvalgte iblandt os. Efter hver enkelt af os! Som vi hver især var Hans eneste barn, Hans eneste kærlighed. Som om vi – i Hans Enbårne Søn – hver især var Hans eneste datter / søn.

Hvordan kan man gengælde Gud med en tilsvarende længsel? Advent, tiden op til Jul er en rigtig god mulighed for kunne arbejde på det. Jeg kan ikke altid forklare det, når det gælder mine egne Advents erfaringer. Jeg kan slet ikke sætte ord på det, men jeg er overbevist om, at jeg ikke er den eneste, som har det på samme måde, som jeg i Adventstiden. Hvert år fejrer vi Jesu fødsel. Hvert år indlever vi os (har mulighed for det) i Israels venten på Messias. Hvert år prøver vi i den forbindelse at gøre os rede til Jesu andet komme. Og når man har levet et vist antal år, ville man måske forvente en slags rutine på det plan, men – Gud ske tak og lov – nej. Advent og Jul fejres næsten altid som om det var første, og måske eneste gang. Sådan har jeg det. Og jeg er overbevist om, at jeg ikke er den eneste med den erfaring.

Denne erfaring kan eventuelt også "oversættes" til brug for resten af året.

Den hellige Messe

Som præst er jeg privilegeret ved at kunne celebrere den hver dag. Nogle dage flere end en. Flittigheden her kan måske opleves som en bedre anledning til at kunne lade sig fange og styre af en uønsket rutine. Denne rutine – når den melder sig på banen – forhindrer mig i at se mig selv, som den tørre jord. Men det betyder ikke, at jeg ikke er den tørre jord, som konstant har brug for, at duggen falder på mig. Det er ligesom når man på grund af en sygdom svækker (eller mister helt) sin fornemmelse af tørst. Heller ikke dette betyder, at man nu kan erklære sig ikke længere afhængig af tilføring af væsken til kroppen.

Gud ske tak og lov, at også her står Hans kærlighed parat til undsætning: når vi ikke selv kan tørste, vækker Han en hellig tørst i os. Han stiller den også undervejs, men vækker den samtidig på ny og på ny.

Hvornår har jeg sidst følt mig som den tørre jord? Hvornår har jeg sidst råbt (ikke kun ved at synge den for oven citerede salme): "Lad, og himle duggen falde, læsk den tørre jord på ny", men sådan af hele mit hjerte? Nogle gange – Gud ske tak og lov – opsluger en sådan længsel mig, andre gange desværre ikke.

Kunne det tænkes, at en sådan længsel kan være vor egen hver gang i tiden op til den næste Messe? Prøv det hellere end gerne. Mange af de ældre og syge, som ikke længere kan deltage i Søndagsmesse, fortæller om en sådan længsel. Jeg er stærkt overbevist om, at den er ægte og den er frugtbar. Jeg tror, at den på sin vis er med til at forme deres levende fællesskab med Gud, netop igennem den Eukaristiske Kristus.

Andre nærer en tilsvarende længsel, når deres arbejds karakter (ældrepleje, sygepleje, enkeltstående situationer, mf.) forhindrer dem i at være med til Messe. Også for deres vedkommende stoler jeg på en erfaring af en åndelig Kommunion – en forening med Kristus i forbindelse med Messens fejring, skønt de ikke fysisk kan være til stede.

Andre udsætter sig selv for enten at svække eller miste denne længsel ved først at prøve, at der jo ikke sker noget ondt ved en enkelt fisketur (i stedet for en Søndagsmesse). Så bliver det til en næste fisketur. Så bliver det til, at Messen kan vurderes at være det, der "risikerer at stå i vejen" for en ordentlig fejring af en fødselsdag, eller af en anden fest – derfor fravælges den. Så arrangerer man sig en tilværelse (uafhængigt af ydre omstændigheder), hvor det bliver mere og mere ok at blive væk. Til sidst mærker man slet ikke, at man er den tørre jord. Til sidst længes man ikke længere efter duggen falde på én. Til sidst forbinder man kun Julen med det irriterende, det markedsbetingede, som bare skal overstås. Til sidst har man ikke noget imod, at Julen erstattes med en vinterfest, juletræet - med et vintertræ og Julens egentlige budskab om Guds Søns fødsel - med en hygge om nisser. En sådan situation er nok mest bekymrende for katolikernes vedkommende; mere end for de menneskers, som ikke deler vort syn på Eukaristien og på de kristne festligheder (i lyset af, hvad Jesus siger: **"Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af."**, Luk12,48).

Forskellige erfaringer kunne bidrage til, at det kun er ca. hver femte katolik, der ser flittig deltagelse i den ugentlige Messe som en væsentlig del af sin tilværelse og trospraksis. Måske behøver det ikke at være sådan. Måske er dette års Adventstid en god mulighed for en ny begyndelse. Som Kirken lever vi af Eukaristien (Skt. Johannes Paul II: "Ecclesia de Eucharistia"). For os som de enkelte katolske kristne er det væsentligt at lade os forny og styrke i vor forståelse af livet af Eukaristien. Jeg ønsker både mig selv og alle mine søstre og brødre i troen, særligt dem, der sammen med mig danner de lokale menigheder, at vi aldrig i vort jordiske liv tillader den nødvendige, livgivende længsel dø i os, at vi aldrig i det jordiske liv bliver trætte af at råbe:

***"Lad, og himle, duggen falde,
læsk den tørre jord på ny;
send som regn, der kvæger alle,
den retfærdige fra sky."***

p. Michal Bienkowski

Der har fornylig i menigheden været lidt diskussion om kirkekaffen og dens udformning - skal vi bruge underkopper? Vi gamle, der dækker bordene - og ofte er med ved oprydningen bagefter - holder på, at der skal være både over- og underkopper, selvom opvasken derved bliver lidt større.

Hvorfor gør vi det mon?

Simpelthen fordi vi betragter kirkekaffen som en uformel fortsættelse af messen, hvor vores menighed har været et liturgisk fællesskab, der celebrerer messen som en del i den verdensomspændende tilbedelse af Gud. Ved kirkekaffen fortsætter menigheden som et fællesskab på det "daglige" plan, hvor vi kan opleve, hvem vores fællesskab består af og interessere os lidt for hinanden, samt indføje nye ansigter i vores fællesskab.

Ligesom messen altid foregår så smukt som vores forhold som en forholdsvis lille menighed tillader, vil vi gerne, at vores fællesskab efter messen udformes som en god hyggestund ved et pænt dækket kaffebord og her bruger vi kopper og underkopper, hvis vi ikke har tilstrækkeligt med krus. Så derfor!

Tirsdag, den 24. december - Juleaften

Holbæk: Juleaftens fejring af Herrens Fødsel: Juleaftens Messe kl. 15:30

Onsdag, den 25. december - Herrens Fødsel (Julenat og Juledag)

Slagelse: Julenatsmesse kl. 00:00

Slagelse: Juledagens Messe kl. 10:30

Kalundborg: Juledagens Messe kl. 15:30

Torsdag, den 26. december - 2. Juledag

Holbæk: International Julemesse kl. 15:30

Lørdag, den 28. december - Den Hellige Families Fest

Holbæk: Højmesse kl. 15:30

Søndag, den 29. december - Den Hellige Families Fest

Slagelse: Højmesse kl. 10.00

Kalundborg: Højmesse kl. 15:30

Tirsdag, den 31. december - Nytårsaften

Holbæk: Nytårsaftens Messe kl. 15:30

Onsdag, den 1. januar: Jomfru Maria, Guds Moder / Nytårsdag

Slagelse: Nytårsdagens Messe kl. 16:00

Kontaktinformationer

Sognepræst

P. Michal Bienkowski
Frederiksgade 7
4200 Slagelse
Tlf: 58 52 06 45
Mobilnr: 20 72 89 51
Email: mb@katolsk-vestsj.dk

Menighedsrådsformand

Peter Dybdal
Tlf: 30 69 38 77
Email: peterdybdal@gmail.com

Næstformand

Wael Somo
Tlf: 40 77 64 15
Email: waelsono@yahoo.dk

Kasserer

Katherine Larsen
Email: larsen-family@live.dk

Kateket, undervisning af børn og unge

George Bachous
bachous@privat.dk

Organist og korleder

Merete Kjærso
Tlf: 23 38 72 48
Email: bmkjaersbo@gmail.com

Webmaster og redaktør

Margrethe Juulsgaard
Email: master@katolsk-vestsj.dk

Sognets hjemmeside: www.katolsk-vestsj.dk

Du kan også finde os på facebook – søg på 'Katolsk Vestsjælland'

Ønsker du at skrive et bidrag til sognebladet, er du velkommen til at sende det til redaktøren.